

Des de fa dos mil anys

Mihail Sebastian

I

Crec que mai no he tingut por de la gent ni de les coses, només dels signes i dels símbols. La meva infantesa va estar enverinada pel tercer pollancre del jardí de l'església de Sant Pere, misteriós, alt negre, l'ombra del qual entrava a les nits d'estiu per la finestra, fins damunt del meu llit -una cinta negra que em tallava en franges la vànova-, una presència que m'atormia, sense comprendre, sense preguntar.

Tanmateix, anava amb el cap descobert pels carrers desèrtics de la ciutat ocupada pels alemanys, unes taques blanques mostraven al cel el pas dels avions, les bombes queien lluny o a prop, a quatre passes, amb un so sec i curt primer, a continuació amb una gran reverberació al camp.

Tanmateix, havia mirat sense pertorbar-me, amb una freda curiositat de criatura, els carros amb turcs glaçats, que passaven al desembre per davant de a meua porta i mai, davant d'aquelles piràmides de cossos disposats com troncs en una pila de llenya, no m'havia esgarrifat la presència de la mort.

Tanmateix, havia creuat el Danubi, per les bases, en una barca foradada, cap als pobles dels lipovans i simplement m'havia arremangat les mànigues de la camisa, quan em semblava que el seu fons podrit ja no aguantaria. I Déu sap com de malament nedava.

No, no crec haver estat mai poruc, tot i que els grecs del gran jardí, que ens llançaven pedres quan ens hi enxampaven, m'escribassessin cada dia des que ho recordo, tot i haver crescut amb aquest crit, llançat per darrere com una escopinada: poruc jueu de merda.

Sé, però, què és la por. Això sí. M'han aterrit fins a quedar garratibat, fins a la paràlisi, petites foteses pel costat de les quals tothom passava insensible, però que envaien la meua vida amb grans dimensions, amb profunds pressentiments. En va m'apropava durant el dia al pollancre de l'altra banda del carrer, en va palpava l'escorça negra i trencava, amb l'ungla ensangonada, estelles de la fusta que quedava al descobert entre les escletxes. Només és un pollancre, em deia, repenjan-me d'esquena a l'arbre, per sentir-lo de prop i no oblidar-ho. Tanmateix, me n'oblidava a la nit, quan em quedava tot sol a l'habitació, quan me n'anava a dormir, com sempre, a les deu: des del carrer se sentien encara passos dels vianants, veus ofegades, alguns crits. Després, la tranquil·litat de sempre, segons un ritme i una gradació que ja coneixia. Fent un esforç, potser, podria aconseguir recordar ara les tres o quatre pulsions interiors amb què començava la meua nit, veritables graons que em davallaven físicament a la foscor i al silenci. Aleshores l'ombra del pollancre em retrobava garratibat, amb els punys closos, amb els ulls com unes taronges volent cridar i sense saber com ni a qui...

Traducció de *De două mii de ani*, București: Editura Națională-Ciornei, 1934, pp.39-40.
Traduït per Xavier Montoliu Pauli